BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Sayı: 28 / 250 Krş. / Siyasi Gazete / 25.7.1977

TÜSTAV
DİSK ARŞİVİ

Sol İçin Tarihsel Fırsat

BU KOŞULLARDA EMEKÇİ HALKIN KENDİSİNİ KÜÇÜK BURJUVA DÖNÜŞÜMCÜ OYALAMALARA KAPTIRMAYARAK GÖZLERİNİ UMUTLA GERÇEK DEVRİMCİ HAREKETE, SOSYALİZME YÖNELTMESİ DOĞALDIR.

Demirel, (MC) denen faşist partiler koalisyonunun çatısını ikinci kez çatmakta iken gizli eller DİSK'in Genel Merkezine tahrip gücü bir mahalleyi yerle bir edebilecek derecede olan bir bombayı yerleştiriyordu. Biraz daha önce yüzbinlerle sayılan öğretmenler kitlesinin yığınsal demokratik örgütü TÖB - DER'in İstanbul ve Ankara merkezleri aynı gizli ellerce bombalanmıştı.

Amerikan casusluk örgütü CIA'dan başlayarak bu örgütün yerli şubesinden, «kontr gerilla» denen çeteden, faşizmin üniformasız vurucu gücünü oluşturan «ülkücü» takımına kadar uzanan faşist terör mekanizması demokratik güçlere karşı saldırılarını pervasızca sürdürebildiği bu koşullarda «MC»yi hortlatma yolundaki çabalar başarıya ulaşmıştır. Yeni MC, ülkeyi çok daha kötü koşullarda devralacağına göre önümüzdeki dönemde sömürü ve baskının daha da yoğunlaşacağı açıktır.

Ancak eski MC dönemi ile yeni MC dönemi arasındaki fark bu kadarlık değil. Eski dönemde emekçi halkımız yakında bir seçim olacağı, seçim sonucunda demokratik güçlerin üstün geleceği ve halk düşmanı iktidarın ergeç yıkılacağı umuduyla birçok şeyi sineye çekti. Birinci MC döneminde «tek umut Karaoğlan» imajı şimdi göründüğünden çok daha parlakdı. CHP küçük burjuva dönüşümcü programı uyarınca muhalefetini yapıyor ve faşizme karşı olan güçler safında ye-

(Devamı 3. Sayfada)

CHP Hatalarını Görmelidir / Disk'i Disk Yapan İşçilerdir / Genel Grev Üzerinde Durulmalıdır / Seçimdeki Tutumu Özlem Değil Gerçek Belirler

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. :
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi - Baskı :
MURAT MATBASI
Koll. Şrt.

Abone Şartları
Yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ

25/7/1977

İÇİNDEKİLER

Sol İçin Tarihsel Fırsat 1
TEP Basın Bildirileri 4
Genel Grev Üzerinde Durulmalıdır . . 4
Seçimdeki Tutumu Özlem Değil, Gerçek Belirler 5
DİSK'i DİSK Yapan İşçilerdir . . . 7
CHP Hatalarını Görmelidir 9
Kavramları Çarptırmayalım
Goşizm Nedir? 11
Demokrasi İçin Mücadelenin Zorunluluğu 12
«Mobutu Korkuyor» 14
Proleter Enternasyonalizmi Üzerine . 16

Okuyucu Köşesi :

ARKADAŞLAR

BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin okuruyum. Bilimsel sosyalizmi derinliğine kavramış Türkiye ve Dünya sorunlarına doğru olarak uygulamaktasınız. Bunu belirtmek isterim.

Pekinçilerin bugün artık iflas etmiş olan üç dünya teorisinin saçmalığını inandırıcı biçimde siz açıkladınız. Bugün bütün gazeteler Arnavutluk Emek Partisi'nin bu teoriye karşı çıktığını yazıyor. Oysa biz BAĞIMSIZ TÜRKİYE okuyucuları bundan aylarca önce bunu biliyorduk. Gazeteniz daha AEP Kongresi sırasında Enver Hoca'nın konuşmasının bazı önemli noktalarını yayınlamakla bizi bu gelişmeden haberdar etmişti.

Son zamanlarda Türkiye'de iki önemli olay oldu. Biri, 1 Mayıs Katliamı diğeri 5 Haziran seçimleri.

Bir Mayıs Katliamından önce BAĞIMSIZ TÜRKİYE faşist cephenin niyetinin kötü olduğunu, uyanık davranmak gerektiğini, baş düşmanın bu faşist cephe olduğunu, 5 Şubat Ankara Mitingini göstererek herkesi uyardı. Olaylar sizin dediğiniz gibi gelişti. 1 Mayıs katliamından sonra Kurtuluş ve Emeğin Birliği ile birlikte yayınladığınız bildiri olayın bilim ışığında tek doğru tahlildir. Şabloncu akımlar grupların etkinliği sürdükce Türkiye solunun her zaman 1 Mayısta olduğu gibi provokasyonlara açık olduğu yolundaki görüşünüze katılıyoruz.

5 Haziran seçimlerinden önce «Faşizme Evet mi, Hayır mı? Seçenek Budur» diyerek siz bu seçimde en doğru davranışın ne olduğunu en açık biçimde ifa de ettiniz.

Bütün bunlar BAĞIMSIZ TÜRKİYE'nin olumlu yanlarıdır. Ama olumsuz yanları da vardır. Bunu kabul etmek gerekir' İşçi sorunlarına yeterince eğilmemektesiniz. Bugün 40 bin işçinin katıldığı bir MESS grevi var. Biz sizden bu grevin ayrıntılı tahlilini bekliyoruz. Ayrıca BAĞIMSIZ TÜRKİYE ulusal sorun konusunda yeterince açıklıkta yazılar yayınlamamaktadır. Oysa bu konuyu aydınlatması gereken en azından kafaların karıştırılmasını önleyen yazılar yayınlanabilir.

Bunların yanı sıra önemli bir sorun eylem koymak sorunudur. BAĞIMSIZ TÜRKİYE bildiğimiz eski çevresiyle eylemci yanı ağır basan bir çevredir. Ancak son dönemde bu pek gözlenememektedir. Doğruları söyleyip geçmek tavrında olmak suçlaması pek de boş bir suçlama olmayacaktır.

Bu dostça mektubumun bu konuda bir uyarı olacağı kanaatiyle tüm yazı kadrosuna selamlar...

Ankara'dan Bir Devrimci

ABONELERE DUYURU

Gazetemiz 28. sayıya ulaştı. **26. sayı ile 6 aylık abone süresi dolan okuyucularım abonelerini yenilemelerini bekliyoruz. Dağıtım mekanizmasının yetersizliklerine karşı abone yöntemi en geçerli yol oluyor. Bu aynı zamanda devrimci okuyucuların «BAĞIMSIZ TÜRKİYE»ye sağlayacakları asgari bir maddi destek niteliğinde de olacaktır. Fakat asıl destek abone kampanyasına çevremizdeki yurtseverlerle katılmaktır. Birçok okuyucumuzun yaptığı gibi, özellikle taşrada «BAĞIMSIZ TÜRKİYE»'nin temsilciliğini almaktır.**

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» ENGELLENEMEZ, İŞÇİ SINIFININ VE TÜM EMEKÇİLERİN MÜCADELESİYLE GERÇEK OLACAKTIR.

BAŞYAZI

Sol İçin Tarihsel Fırsat

(Baştarafı 1. Sayfada)

rini koruyordu. Aradan geçen zaman içinde CHP kabinesi kuruldu. Bu kabine bileşimi bakımından olsun, programı bakımından olsun CHP'nin seçim platformundan çok daha sağ bir görünümdedir. CHP kabinesi bir tavizler politikasının ürünüdür. Bunun zorunlu olup olmadığı konusu üzerinde durmuyoruz. Ancak köklü değişiklikler özlemi içerisinde olan emekçi halkımızın düş kırıklığına uğradığı besbellidir.

Bir noktayı belirtmeden geçmeyelim: Görünüşe göre sağcı partilerin oy toplamı CHP'ninkinin üstündedir. Demirel ve genellikle sağcı basın bundan eski MC'nin halktan güvenoyu aldığı sonucunu çıkarıyor. Bu kesinlikle yanlıştır. Seçimler MC iktidarda iken sağcı partiler için son derece elverişli koşullarda yapıldı. Seçimler boyunca MC nin temel direğini oluşturan AP'ye yöneltilen en ağır eleştiriler kendi MC ortaklarından geldi. Örnek olarak benimsediği Alman ve İtalyan faşist partilerinin demogojilerine uygun olarak MHP, seçim süresince neredeyse Marksist bir terminoloji kullanarak Türkiye solunun yıllar boyu benimsediği istemleri ileri sürdü. MSP'nin savunduğu siyasi platform da dinsel değerlere ağırlık vermesi dışında neredeyse solcu bir milli demokratik platformdu. Bunun yanısıra CHP parti örgütünün ülke düzeyinde çalışmaları yeterli olmaktan çok uzaktı. CHP örgütü seçim kampanyası süresince ve seçim esnasında kendisine düşen görevleri yerine getirmiş değildir. Seçim günü birçok yerde olduğu gibi ülkenin başkentinde bile sandık başlarında CHP gözlemcileri yoktu. Sanki tek kozları Ecevit'in kişiliği idi. CHP örgütüne egemen bulunan merkezci takım görevini böylesine savsaklamakla işbirlikçi büyük sermayenin planlarının gerçekleşmesine sanki yardımcı olmaktaydı. İşbirlikçi sermaye silah ambargosunun kaldırılması ve emperyalist ülkelerden kredi olanaklarının sağlanması için Türkiye'den istenen tavizleri sineye çekme zorunluluğunu duyacak zayıf bir CHP iktidarını yeğ sayıyordu. Kurulan Ecevit kabinesini desteklemesinin açıklaması buradadır.

Bütün bu nedenlerden ötürü esasen anti - demokratik koşullar içinde yapılmış olan bu seçimin ülkedeki güçler dengesini doğru olarak yansıtmadığını söyleyebiliriz. Tüm iddialara karşın Türkiye'de faşizme karşı olan demokratik güçlerin sayıca ve nitelik bakımından ağır bastığı kesindir. Onun için biz bağımsızlık ve demokrasi özlemindeki yığınlardan sözederken emekçi halkın büyük çoğunluğunu kasdediyoruz ve bu bir abartma değildir.

Şimdilik bir erken seçim olasılığı ile karşıkarşıya bulunmayan ve CHP konusunda düş kırıklığına uğramış bulunan bu emekçi halk çoğunluğu ikinci MC iktidarı döneminde daha yoğun biçimde sömürülecek, daha derin bir yoksulluğa sürüklenecek, daha ağır baskılara uğrayacak ve dış politikada da ulusal çıkarlarla bağdaşmayan daha büyük tavizleri sineye çekmek zorunda bırakılacaktır. Bu koşullarda emekçi halkın kendini küçük burjuva dönüşümcü oyalanmalara kaptırmayarak gözlerini umutla gerçek devrimci hareketi, sosyalizme yöneltmesi doğaldır. Bu bakımdan önümüzdeki dönem sosyalist hareketimiz için geniş bir emekçi kitle tabanına kavuşma olanaklarını içeren bir dönemdir. Sosyalist hareket ancak örgütsel alanda derlenip toparlanabilirse, çizgisini bağımsız ve yaratıcı bir tutumla gereken ilkelere bağlılığı ve güçten gelme esnekliği göstererek saptayabilir ve aynı tutumla bu çizgiyi yığınları harekete geçirmeyi başararak uygulayabilirse bu tarihsel fırsattan gerektiği gibi yararlanabilir. Yığınlara tek umudun Ecevit olmadığını, sosyalizm olduğunu kanıtlamak zorundayız. Budur önümüzdeki görev.

TEP Basın Bildirileri

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, TÜRK - İŞ Genel Başkanı Halil Tunç'un son demeciyle ilgili olarak aşağıdaki açıklamayı yapmıştır :

«TÜRK - İŞ Genel Başkanı, "MC" denen faşist partilerin gayri - millî cephesine karşı çıktı, CHP - AP koalisyonunu savundu, MC'ye karşı işçilerin yığınsal eylemini önerdi.

«TÜRK - İŞ konusunda hayale kapılmanın yeri yoktur. TÜRK - İŞ yönetiminin bugüne kadarki tutum ve davranışlarını unutuyor değiliz. Ancak bugün halkımızın karşısına dikilen en büyük tehlikenin kanlı MC iktidarının hortlatılması girişimi olduğu açıktır. En büyük işçi federasyonunun en yetkili kişisinin MC hükümetine karşı çıkması ve böyle bir hükümetin güven oyu alması halinde "tüm işçiyi Genel Greve çağırmayı bir yurtseverlik görevi" saydığını bildirmesi önemli bir gelişmedir. Faşizme karşı saf birliği halinde olmakla yükümlü bulunan demokratik güçler bu konuda ilgisiz kalamaz.

«DİSK, TÜRK - İŞ'in solunda yeralan bir işçi konfederasyonu olarak, bu Genel Grev önerisi karşısında derhal tutumunu saptamalı ve TÜRK - İŞ ile diyaloga geçmelidir. DİSK ile TÜRK - İŞ'in dayanışma halinde gerçekleştireceği, tüm demokratik güçlerin olanca güçleriyle destekleyeceği bir Genel Grevin faşist cepheyi mevzilerinden gerilere atacağı kesindir.

«Bir CHP - AP koalisyonuna gelince, böyle bir koalisyon önerisi, bir yanı ile Filipin demokrasiciliği denen anti - demokratik düzene dönüş özlemini yansıtmaktadır. CHP - AP koalisyonu ülkenin hiç bir sorununa çözüm getiremez. Ecevit ve ötekiler, böyle bir şeyi, ancak faşist cepheyi bölmeyi amaçlayan erken seçime yönelik geçici bir çözüm olarak öneriyorlarsa, bir ölçüde mazur görülebilirler. Ancak sürekli bir çözüm olarak CHP - AP koalisyonu, CHP için siyasî ihtihardan başka şey değildir. CHP tabanını oluşturan milyonların bu konuda tutumu açıktır.»

TEP Basın Bürosu

TEP Genel Başkanı Mihri Belli, İkinci "MC" kabinesinin kurulması üzerine aşağıdaki demeci vermiştir :

«İkinci "MC" kuruldu. İkincisi birincisinden pek farklı değildir. Birinci "MC" ne yaptıysa, ikincisi de onu yapacaktır. Hatta daha kötüsünü. Sömürü ve faşist saldırılar yoğunlaşacak, artacaktır. Birinci "MC" fiyaskoyla sonuçlandı. Halk tabanı daha da zayıflamış olan bu İkinci "MC" iktidarından daha da yoğun bir zorbalık politikası beklenmelidir. Demokratik güçlere düşen görev faşizme karşı birlik ve dayanışmayı güçlendirmek ve Anayasanın sağladığı tüm demokratik hak ve özgürlükleri son katresine kadar kullanarak bu İkinci MC'yi de iktidardan düşürmektir.

Genel grev bu anayasal hak ve özgürlükler dışında değildir. Türk - İş Genel Başkanının önerdiği gibi bir CHP - AP koalisyonu için değil, **yalnızca İkinci "MC"yi iktidardan düşürmek istemiyle** iki büyük işçi konfederasyonu ve tüm demokratik güçler birlik ve dayanışma halinde siyasal genel grev gibi bir demokratik mücadele silahını, **kamuoyunu hazırlayarak ve ânını doğru saptayarak**, kullanabildikleri takdirde faşist cephe şu anda işgal etmiş bulunduğu mevzilerden gerilere sürülecek ve demokratik güçler için yeni ufuklar açılacaktır. Elbette ki genel grev biricik demokratik mücadele silahı değildir, ama kuşkusuz en önemlisidir.

Demokratik örgüt ve çevreler İkinci "MC"ye karşı başka etkin yığınsal mücadele biçimlerini birlikte saptamak ve uygulamak için gereken bilinci ve yaratıcılığı göstermekle yükümlüdürler.»

DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN ELEŞTİRİSİ

(1961 - 1971)

MİHRİ BELLİ

EMEKÇİ YAYINLARI

Fiatı : 20 TL.

İsteme Adresi : Ticarethane Sk. No: 12/7 - A Sultanahmet - İST.

Genel Grev Üzerinde Durulmalıdır

TÜRK - İŞ Genel Başkanı Halil Tunç, MC hükümetine karşı «Genel Grev» önerisinde bulundu. Tunç siyasî bunalımdan çıkış yolu olarak bir CHP - AP koalisyonunu önermektedir. Halil Tunç'un kim olduğunu, Türk - İş'in ne menem bir sendikacılığı temsil ettiğini hep biliriz. Türk - İş ABD emperyalizminin vesayeti altındaki ülkelere kabul ettirdiği Amerikancı sarı sendikacılığın temsilcisi bir işçi konfederasyonudur. Ve bazı iç çelişkilerine karşın bu niteliğini hâlâ sürdürmektedir. Halil Tunç'da bu konfederasyonun en yetkili kişisidir.

Bu böyle, ancak bugün halkımızın karşısına dikilen en büyük tehlikenin hortlatılan MC iktidarı olduğu da açıktır. MC'ye karşı en büyük işçi konfederasyonunun en yetkili kişisi «Genel Grev» önermektedir. Yani işçi sınıfının siyasî amaçla yığınsal direnişini. Bu çok önemli bir gelişmedir. Ve bunun karşısında ilgisiz kalınamaz. Tunç'lar ve benzerleri oportünist karakterleri gereği yerlerini korumak için zaman zaman yığınların aşağıdan gelme özlemlerine kulak vermek ve bu özlemler doğrultusunda istemler ileri sürmek durumundadırlar. Bu bakımdan MC'ye karşı «Genel Grev» önerisinin Türk - İş Genel Başkanından gelmiş olması bu önerinin niteliğini değiştirmez, olsa olsa öneri gerçekleştiğinde «Genel Greve» katılan yığınların grevi yanlış yönlere sürükleyecek olanlara, anti - faşist hedefinden saptıracak olanlara karşı uyanık davranmalarının zorunluluğunu vurgular.

DİSK'in ve bir çok demokratik kuruluşların Tunç'un «Genel Grev» önerisi karşısında olumlu tepkileri yerindedir. Elbette ki iki büyük işçi konfederasyonunun katılacağı ve tüm demokratik kuruluş ve çevrelerin olanca güçleriyle destekleyecekleri bir siyasî grev faşist cepheyi geriletecek ve demokratik güçler önünde yepyeni ufuklar açacaktır. Elbette ki bu grev, Halil Tunç'un sözünü ettiği bir CHP - AP koalisyonunu istem olarak benimseyemez. İşçi sınıfımızın geniş kitlelerini büyük sermayenin de benimsediği böyle bir istem doğrultusunda yığınsal eyleme yöneltmenin olanağı zaten yoktur. Genel grev ancak «MC» yıkılmalıdır gibi sınırlı bir istemle örgütlendirilmelidir.

Hükümet bunalımının son günlerinde Ecevit'in de öne sürdüğü CHP - AP koalisyonu Türkiye'nin hiçbir sorununa çözüm getiremiyeceği gibi CHP içinde siyasî intihardan başka şey değildir.

Biz inanıyoruz ki, MC'ye karşı anti - faşist amaçları iyice belirlenmiş bir genel siyasî grev demokratik mücadeleyi yepyeni boyutlara ulaştıracak ve meydana gelen yeni durumda hükümet bunalımına çok daha demokratik çözümler ortaya çıkacaktır.

«Genel Grev» sorumluluğu çok ağır bir girişimdir. Bu, iktisadi hayatın geniş ölçüde durması demektir. Bu bakımdan amaçlarının işçi yığınlarınca olduğu gibi tüm emekçi halk tarafından iyice anlaşılacak ve sindirilecek açıklıkla belirlenmesi ve kent ve köy yığınlarınca benimsenmesinin sağlanması gerekir. Bundan başka tarihsel ânın doğru olarak seçilmesi zorunludur. Yeni MC iktidarı sınıf karakteri gereği ülkeyi daha da derin bunalımlara sürükleyecek ve emekçi halkımızın yoksulluğunu daha da çekilmez hale getirecektir. Bu kaçınılmazdır. İlke olarak MC'ye karşı siyasî genel grev biçimindeki yığınsal direniş yöntemi kabul edildikten sonra direnişin başlangıç noktasının saptanmasında da işçi sınıfımız ve demokratik güçler elimiz tüm emekçi halkın nabzında en doğru kararı verebileceğine inanıyoruz.

Seçimdeki Tutumu Özlem Değil Gerçek Belirler

5 Haziran seçimlerini biz referandum saydık. Tutumumuzu ona göre saptadık. Önde gelen sorun «MC» denen faşist partiler ittifakını iktidardan düşürmekti. Seçim Kanununun anti - demokratik özelliklerini de hesaba katarak faşist cepheyi tecrit etmek, anti - faşist oyların bölünmesini önlemekti. Onun için biz «Faşizme Evet mi, Hayır mı? İkilem Budur.» dedik. «Oyları Bölmeyelim - Faşizmin Ekmeğine Yağ Sürmeyelim!» dedik.

Bu tutumla, özünde genellikle CHP adaylarına oy verilmesini öneriyorduk. CHP'nin sınıf ka-

rakteri gereği kurulu sömürü düzenini son tahlilde savunan bir burjuva partisi olduğunu ve benimsediği küçük burjuva dönüşümcü platformu pratiğe geçirmesini beklemenin gerçekçiliğe uymayan aşırı bir iyimserlik olduğunu bilmiyor değildik. Ama gene de bu tutumumuz, gerçek sosyalist bir partinin sosyalist birikimi harekete geçiremediği bugünün koşullarında doğruydu. İçinde yaşadığımız tarihsel koşullarda baş çelişki Türkiye emekçi halkıyla emperyalizmin işbirlikçisi asalak sınıfların en gerici kesiminin temsilcisi olan faşist güçler arasındaydı. Ve şu anda MC'nin iktidardan uzaklaştırılması için demokratik güçbirliği tek doğru yol idi. Faşist baskı ve sömürüden kurtulmak için umutlarını seçimlere bağlamış geniş emekçi halk yığınlarının bu durumunu görmezlikten gelemezdik.

Daha çok gençlerden oluşan bazı devrimci çevrelerin tutumu bizden farklı oldu. Bu çevreler özetle, «Burjuva parlamenterizminin bir kurumundan başka bir şey olmayan, işçi sınıfının kendi partisiyle katılamadığı, dolayısıyla burjuva ölçülerle dahi demokratik olmayan bu seçim boykot edilmelidir. Seçim hiçbir sorunu çözümlemiyecektir.» dediler. Aynen bu sözcükleri kullanmasalar da «Seçimleri Boykot» sloganını açıkca ileri sürmeye yanaşmasalar da söylemek istedikleri buydu.

Bu seçimlerin toplumumuzun temel sorunlarından hiçbirini çözümlemiyeceği de doğrudur. Ama bu doğrudan, seçimlerin boykot edilmesi sonucunun çıkarılması yanlıştır. Elimiz her zaman emekçi halkın nabzını tutmalıdır. Ve eğer bu halk kitlesiyle seçimlerden bir şeyler umuyorsa biz seçime ve genel olarak burjuva parlamenter kurumlara sırtımızı dönemeyiz. Gerçek bir burjuva parlamenterizminin Türkiye'de mevcut olmadığını ve hiçbir zaman mevcut olmayacağını bildiğimiz halde bunu yapamayız. Seçimler yoluyla emekçi halkın belli başlı sorunlarının hiçbirisinin çözüme bağlanamıyacağını bu halk nasıl öğrenecektir? Yalnız Ajitasyon ve propagandamızla mı? Elbette ki hayır. En etkin bir ajitasyon ve propaganda burada da yetersizdir. Yığınlar en iyi deneylerden geçerek öğrenir, bilinçlenir. Türkiye'de devrimci hareketin daha ileri bir düzeye ulaşabilmesi için yığınların bu seçimlerden olduğu gibi başka seçimlerden de geçmesi ve CHP'nin savunduğu küçük burjuva platformun uygulamada kendisine neler sağladığını gözü ile görmesi zorunludur.

Bizim burjuva parlamenterizmi kurumu karşısındaki bu tutumumuza bir paralel olarak bolşeviklerin 1917 Ekim Devriminden sonra, Duma'yı toplantıya çağırmalarını gösterebiliriz. Duma için seçimler Ekim Devriminden önce yapılmıştı. Bir burjuva iktidarının egemenliği altında yapılan seçimlerde Bolşeviklerin Duma'ya soktukları milletvekili sayısı gerçek güçlerini yansıtmaktan çok uzaktı. Burjuva partileri Duma'da çoğunluktaydılar. Bununla birlikte Bolşevikler kendilerinin azınlıkta bulundukları bir Duma'yı toplantıya çağırma konusunda tereddüt etmediler. Çünkü, işçiler ve köylüler umutlarını Duma'ya bağlamışlardı. Duma'dan birşeyler beklemekteydiler. Barış, toprak gibi istemlerinin Duma'ca gerçekleştirileceğine inanıyorlardı. Bolşevikler savaş yanlısı burjuva partilerinin egemen bulundukları bu Duma'yı toplantıya çağırmakla sanki emekçi yığınlara «Buyurun malınızı görün» diyorlardı. Nitekim yığınlar barış ve demokrasi istemleriyle Duma'nın kapısına dayandıklarında geri çevrildiler. Tarihsel ölçülerle kısa bir süre içinde yığınların edindikleri bu deneyin sağladığı bilinçlenmeyi başka yönden sağlamanın olanağı yoktu. Bundan sonra Duma'nın etkisi emekçi yığınlar gözünde hemen hemen sıfıra indiğinden Bolşevik iktidarı daha da güçlü olarak kurulabildi.

Bolşeviklerin uyguladıkları doğru taktik Duma'yı ve genel olarak burjuva parlamenterizmini tecrit etti, etkisiz kıldı. Eğer bu doğru taktiği uygulamasalardı, kendileri tecrit olurlar, burjuva partiler güçlenirlerdi.

Bununla birlikte, biz söz konusu gençlik çevrelerinin burjuva parlamenterizmi konusundaki sekter tutumunu anlamıyor değiliz. Türkiye'de dört milyonluk bir işçi sınıfı var, ondan daha da kalabalık bir yoksul köylülük var. Sosyalist hareketimizin yarım yüzyılı aşan bir tarihi var. İnsanlığın üçde biri bugün sosyalizmin bayrağı altında. Emperyalist dünya sisteminde ulusal kurtuluş hareketlerinin alevleri saçakları sarmış. Ve biz hâlâ kırk yıllık CHP'yi, ne kadar inandırıcı nedenler ileri sürersek sürelim, desteklemekten başka birşey öneriyor değiliz. Bu duruma tepki göstermemek elden gelmiyor. Ama bu duruma doğru tepki tarihsel gerçeklere ters düşen sekter bir duruma düşmek değildir. Doğru tepki işçi sınıfımızın, yoksul köylülüğümüzün ayağı Türkiye gerçekleri toprağına basan bağımsız ve yaratıcı bir tutumla bilimsel sosyalizm denen eylem klavuzunu bu gerçeklere uygulayan ve böylelikle saptadığı devrimci çizgiyi Türkiye'deki tüm sosyalist potansiyeli seferber ederek izleyen proleter devrimci partiyi bir an önce gerçekleştirmek için çalışmaları yoğunlaştırmaktır. Budur doğru tepki.

Her konuda olduğu gibi, seçimlerde de doğru tutumu özlemler değil gerçekler belirler.

DİSK'İ DİSK YAPAN İŞÇİLERDİR

Topkapı'da MAN Fabrikası önünde grevci işçiler toplu halde bir kadın konuşmacıyı dinliyorlar. İşçilerin arasına İGD'li (İlerici Gençler Derneği) gençler dağılmış durumda. Bu gençlerin işçi olmadıkları her hallerinden belli. Görevleri işçileri denetlemek, konuşmacının söylediklerini etkisiz kılacak sorulara engel olmak. Konuşmacı İKD'den (İlerici Kadınlar Derneği) Gönül Taylan'dır. Konuşma konusu işçi sınıfı partisinin gereği, «goşizm», «Maoculuk» ile mücadele gibi sorunları kapsıyor. Bu İKD'li bayan, yaptığı bir, bir buçuk saatlık konuşma karşılığında ücret olarak sendika eğitim fonundan beşyüzlira alacaktır. Bir çok işçinin 45 günlük grev karşılığında alacağı yardım bin lira olacağına göre bu para işçinin 22 günlük grev süresince ailesinin geçiminin karşılığıdır.

Konuşmacı Gönül hanım ilginç şeyler söylüyor. «İşçi sınıfı partisine özgürlük» sloganını açıklıyor. Hiçbir işçinin işçi sınıfı partisine özgürlük sağlanmasına, bu yolda mücadele edilmesine bir itirazı yoktur. Ama işçilerden biri «Bu parti neyin nesidir, hangi işçi sınıfı partisi?» diye sordu mu derhal «goşist» diye suçlanıyor. İGD'li zaptiyeler başına dikiliyorlar, yaka paça toplantı yerinden uzaklaştırılması işten değil. Oysa soruyu soran işçinin «goşistlikle» «Maoculukla» en ufak bir ilişkisi yoktur. Durmadan partiden söz edilmektedir, bu nasıl bir partidir diye merak etmiştir.

«Goşistliğe», «Maoculuğa» gelince: İKD'li bayana göre, Maden - İş içinde «ilerlemeci» bürokratlara, aynı eğilimdeki İKD'lilere ve bunların fedailiğini yapan İGD'lilere karşı çıkan bunların tekerlemelerini benimsemeyen işçi saflarında kurdukları hafiye düzenini eleştiren sendikalarında bir meslek örgütünde olması gereken demokratik havayı estirmek isteyen her işçi, tasfiye listeleri hazırlayarak patronlarla anlaşıp işçileri sokağa atan sendika görevlilerine karşı çıkan herkes kısaca dürüst sendikacılık özleminde kim varsa hepsi «goşist»tir, «Maocu»dur.

Şöyle diyor bayan: «Goşistler, patronların adamıdır. Onlar sizin mücadele ile elde ettiğiniz hakları geri almaya uğraşıyorlar. Devrimciler gibi konuştuklarına bakmayın, onlar DİSK'i yıkmak istiyorlar. Sizi sendikasız bırakmak istiyorlar. Patronlar sizi rahatça sömüre bilsin diye. DGM direnişi sonunda bunların bir kesimini tasfiye ettik ama daha hâlâ fabrikalarda bunlardan var. Bu MESS grevi sonunda tümünü tasfiye edeceğiz.» İGD'lilerin, bazı DİSK bürokratlarının söyledikleri de bundan farklı değildir.

DGM direnişi sonucunda birçok bilinçli işçi temsilcisi ve işçinin patronlar tarafından işten çıkarıldığını biliyoruz. Bunlar genellikle direnişi yönetmiş bulunan en militan işçilerdi. Bunların büyük çoğunluğu hâlâ işsizdir. Ve DİSK'li Bölge Temsilcileri, işçi tabanın çok kez arkadaşlarına sahip çıkma eğilimine rağmen bu temsilci ve işçilerin işe geri alınması için gereken girişimlerde bulunmamışlardır. Dahası var, bu son MESS grevinde fabrika önlerine gelen ve halen işten atılmış bulunan eski direnişçi işçilerin arkadaşlarını ziyaret etmelerine izin verilmediği bir çok durumlar da vardır. İşçilikle hiçbir ilişiği olmayan İGD'liler onlara engel olmaktadırlar.

«DGM Direnişi» sonunda «goşistlerin bir kesimini tasfiye ettik» ne demek? İşçileri, temsilcileri işten atan patronlardır. Onları geri almamada direnen gene onlar. Çünkü patronlar fabrika içinde gerçek işçi liderlerinin kimler olduklarını bilmektedirler. Direniş süresince en bilinçli işçiler ön safta yerlerini almışlardır. Patron sömürüsünü daha rahat sürdürebilmesi için bunları işten atmak ister elbet. Bu doğaldır. Doğal olmayan

devrimci sıfatını taşıyan bir sendikanın bazı sorumlularının bu işe çanak tutmalarıdır. Çünkü direnişi yönetmiş olan bu en bilinçli işçiler genellikle DİSK içindeki «ilerlemeci» bürokratlara karşıdırlar. Onlara soldan muhalefet etmektedirler. Bu muhalefetin etkisiz kılınması için her yöntemi uygun gören bu bürokratlar ile militan temsilci ve işçileri sokağa atma yolunu tutan patronlar arasında çıkar ve davranış birliği böylelikle kurulmuştur.

Eğer İKD'li bayanın dediği gibi «goşistler» patronların adamıysa ve bunlar DGM direnişi sırasında bir kesimi ile tasfiye edildiyse, o halde patron kendi bindiği dalı kesmiş oluyor. Çünkü bunları tasfiye eden patronun kendisidir. İKD'li bayan görüşündeki sendika görevlileri yalnızca buna seyirci kalmakla yetinmişlerdir.

«Goşist» tasfiyesinin nasıl yapıldığına bir örnek verelim; Halit Erdem ekibinin tasfiye edildiği Maden - İş Dördüncü Bölge Kongresinde işçi delegeleri buna benzer birçok örnekler vermişlerdir. Bizzat Halit Erdem'in rol aldığı bir «goşist» tasfiyesi işlemi şöyle olmuştur: Maden - İş Dördüncü Bölge Kongresinden bir süre önce Dördüncü Bölge başkanı Halit Erdem Elektronal Fabrikası patronuna gidiyor. «Burada çalışan "Maocular, goşistler" var, bilirsiniz bunlar fabrikada çalışma disiplinini bozarlar. Burada size onüç kişilik bir liste getirdim. Listede yazılı olanları işten atın» der. Patron, Halit Erdem'in hatırını kırmayacaktır. Ancak onun da listeye eklemek istediği bazı «goşistler» var. Bunlar sekiz kişidir. Toplam yirmi bir kişi işten atılacaktır. Ancak Halit Erdem'in bir kişiye itirazı vardır. Bu Singer' den eski bir arkadaşıdır. Onun isminin listeden çıkarılmasını patrondan rica eder ve ricası kabul olunur. Erdem bu cinsden işleri öyle olağan saymaktadır ki gider işçi arkadaşına, marifet yapmış gibi onun işten atılmasına nasıl engel olduğunu anlatır. Ve sonunda arkadaşı tarafından hainlikle suçlanır. Bu birçok örneklerden bir tanesidir.

MESS grevinden sonra DGM Direnişinden arta kalan «goşistlerin» tasfiyesi herhalde bu Elektronal Fabrikası örneğindeki gibi bir tasfiye olacaktır.

Ancak DİSK'li işçiler her geçen gün daha da bilinçlenmektedirler. Ve DİSK tabanı DİSK'in dürüst sendikacılığın temsilcisi adına gölge düşüren «ilerlemeci» bürokrat kliğin yukarda örneklerini gördüğümüz cinsten patronla ortaklaşa militan işçi tasfiye etme yolundaki entrikalarına son verecekleri günler yakındır. Maden - İş Dördüncü Bölge Kongresinde olanlar o günleri müjdeliyor. Hiçbir sağ oportünist bürokrat klik DİSK'in devrimci niteliğine gölge düşüremiyecektir. DİSK'i DİSK yapan tabandaki bilinçli, militan işçilerdir. Onlardır işçi sınıfımızın göz bebeği.

Peki hiç mi «goşist» yok? Hiç mi «Maocu» yok? Var tabii. Bizimki gibi bir küçük burjuvalar ülkesinde böyleleri eksik olmaz. Peki, İGD' ciler yetmiyormuş gibi bunları da mı işçilerin başına saralım, bunların da tekerlemelerini dinlesinler ve kafaları iyice karma karışık mı olsun? Goşist sol lafazanlığını ve gittikçe ülkücü faşist propagandasına benzeyen Pekin şabloncusu propagandayı etkisiz kılmanın yolu bazı DİSK bürokratlarının İGD'lilerle birlikte yaptıkları gibi sendika iç demokrasisini ayaklar altında çiğnemek ve bir hafiye düzeni kurmak değildir. Bunların baskıları tam ters sonuç verebilir. Maden - İş Dördüncü Bölge Kongresinde Pekincilere en ufak bir bir eğilimi olmayan bir işçi kürsüye çıkıp şöyle demiştir: «Patronlara karşı daha tutarlı bir mücadele verdiğimiz için Bölge Temsilcisinin patronla bir olup işçiyi Ankara asfaltına atma girişimlerine karşı çıktığımız için, kısaca işçi davasına bağlı kaldığımız için bize «Maocu» diyorlar. Eğer «Maoculuk» buysa biz de «Maocuyuz».

Besbelli ki Türkiye koşullarında işçi davasını militanca gütmek «Maoculuk» ya da «goşistlik» olamaz. Yukardaki konuşmayı yapan işçi de bunu pek iyi biliyor. Tüm çabalarına karşın bürokratlar ve İGD'liler işçileri ne «Maoculuğa» ne de «goşistliğe» itememişlerdir. İşçilerin sınıfsal sağ duyusu ağır basmıştır. Ve bu sınıfsal sağ duyu ile işçiler öteki şabloncuları da, altedecek ve DİSK devrimci sıfatına layık olduğunu dosta düşmana gösterecektir.

TKP'NİN TARİHSEL KONUMU

EMEKÇİ YAYINLARI

Fiatı : 20 TL.

İsteme Adresi : Ticarethane Sk. No: 12/7 - A
Sultanahmet - İST.

SINIF UZLAŞMACILIĞI VE TAKTİK HATALAR

CHP HATALARINI GÖRMELİDİR

Emekçi halkımızın katkısıyla kazanılan ve CHP üst yönetimi ile kaybedilen mevzilerin daha fazla gerilemeden elde tutulup geliştirilmesi görevi sosyalist hareketimize düşüyor.

Yüce Divanla Başbakanlık arasında ölüm kalım mücadelesini veren Demirel, MC çatısını yeniden kurma başarısını gösterebildi. Ecevit, tarihsel bir fırsat kaçırarak siyasi iktidarı Demirel'e teslim etti. Şimdilik egemen sınıfların siyasi iktidar bunalımı, 1973 siyasi bunalımından çok daha kısa bir sürede bir parlamenter çözüme varmış bulunuyor. Öyle bir çözüm ki, halkımıza kan ve göz yaşı ile sömürü ve talandan başka bir şey getirmeyecek.

Bu noktada sosyalistlerin olduğu kadar ilericilerin de, demokratların da iyice durup düşünmeleri gerekir.

5 Haziran seçimlerinde ilerici, devrimci işçilerin, emekçilerin, aydınların olanca güçleriyle destekledikleri CHP, parlamentoda en büyük sayısal güce eriştirildi, ama CHP yönetimi iktidar olma becerisini gösteremedi.

CHP yönetiminden bugün peşpeşe yaptığı birçok hatalar karşısında, proleter devrimci hareketten beklenebilecek nitelikte bir özeleştiri umamayız. Bu, eşyanın tabiatına aykırı olur. Fakat CHP üst yönetimi ve özellikle Ecevit, kendisini destekleyen geniş kitlelere karşı bu başarısızlıkların nedenlerini içtenlikle açıklamak zorundadır.

■

Çok gerilere gitmeden, son deneyleri bir daha gözden geçirelim. 5 Haziran'dan sonra Türkiye' de en geniş desteği alan bir parti olarak CHP, umut verdiği emekçi kitleler yararına ilkeli bir demokrat siyaset izleyememiş, egemen güçlerin baskılarına esas itibariyle boyun eğmiştir. Taktik tavizlerden söz etmiyoruz, CHP yönetiminin bu tür tavizleri vermesi zorunluydu. Ama egemen güçlerin CHP'yi kitlelerden tecrit edici davranışlarına CHP yönetimi boyun eğmiştir. Yapılan hatalar sınıf niteliği gereği egemen güçlerle emekçi sınıflar arasında sınıf uzlaşmacısı bir politikanın kararsız niteliğiyle de tek başına açıklanamaz. CHP üst yönetimi kendi sınıfsal nitelik sınırları içinde dahi ardı ardına taktik hatalar yapmıştır.

Hükümet kurma olanağını eline alan en büyük parti olan CHP, gerçekci davranamamış, tek olasılık olan CHP - MSP yerine, gerici parti milletvekillerinin vicdanlarına seslenen romantik bir azınlık hükümeti ihtimaline bel bağlamıştır. Böylece, şu andaki Meclis aritmetiğine göre, gerçekten tek anahtar parti durumundaki MSP, ne pahasına olursa olsun Yüce Divan yolundan kurtulmaya çabalayan Demirel'in ellerine terkedilmiştir. Ecevit açıkca burada, iç ve dış etkili çevrelerin abarttıkları MSP allerjisi imajına aldanmış, MSP'den uzak durmuş ve böylece egemen güçlerin oyununa gelerek siyasi iktidar olanağını avucundan kaçırmıştır. Şimdi çatısı çatılan İkinci MC ortaklığında yer alan MSP'nin egemen güçlerce neden fazla yadırganmadığını CHP'li yöneticiler bir defa daha düşünmelidirler.

CHP - MSP koalisyonu daha ilk günden beri sosyalist ve ilerici basın tarafından önerilmiş, CHP ısrarla uyarılmıştır. Fakat CHP'den bu yönde olumlu bir girişim görülmemiştir. Şimdi, seçim sonrası tek geçerli yol olan bu koalisyon konusunda Ecevit ve arkadaşları ne düşünmektedirler?

Kaçırılan bu tarihsel fırsatın ardından MSP göz göre göre Demirel'in kucağına itildikten sonra Ecevit'in telaşla yaptığı CHP - AP koalisyonu önerisine ne denecektir? Olaylar yeniden yaşansaydı, CHP yönetimi yine de MSP'ye ortaklık teklif etmezdik diyebiliyorlar mı? CHP - AP koalisyon önerisi Ecevit'in partisine kitleler önünde itibar kaybettirmiştir. Bugün demokrasi güçlerinin sayısal açıdan en büyüğü olan CHP'nin MHP gibi tümü ile faşist bir partiyle dahi ortaklık görüşmeleri söylentilerinin şiddetle reddedilmemesini CHP'ye umut bağlamış insanları çok şaşırtmış olsa gerek. AP'ye koalisyon önerisi yapmakla, MHP yi muhatap almakla CHP yöneticileri anti - faşist bilinç düzeyi yeterince gelişmemiş olan emekçi kesimler gözünde bu gerici partilere itibar kazandırdıklarının farkında mıdırlar? Öyle ki, seçimde

kazandığı başarısını sol sloganlarla pekiştirmeye ve geliştirmeye çalışan bir MHP gerçeğine rağmen..

Üstelik, tutarlı bir demokratik çizgiden ayrılarak verilen tüm tavizler CHP'ye siyasal iktidar yolunda herhangi bir yarar sağlamamış, CHP yönetimi bir başarısızlıklar dizisiyle mizah sayfalarında kitlelerin gözünden düşürülmüştür. Kanımızca bu başarısızlıkların nedenleri kendisine umut bağlamış emekçi halk kitlelerine açık yüreklilikle serilmeden, CHP demokratik güçlerden biri olarak uzun süre ayakta tutulamaz.

CHP üst yönetiminin hataları konusunda parti örgütünde tartışma açılması isteği yaygındır.

Şimdi İkinci MC kurulmuş olsa da, bir CHP - AP ortaklığı egemen güçlerin gündeminde daima bulunacaktır. Tek başına bir CHP iktidarı egemen güçlere yeterince güvence vermemektedir. Bu konuda da Ecevit'in kitlelere karşı tavrı açık olmamıştır. Hatırlanacaktır, seçim öncesi İzmir açık hava mitinginde Ecevit, bir AP - CHP koalisyonunun düşünülemiyeceğini çünkü AP'nin demokrasi ilkelerine uzak düştüğünü söylemişti. Ecevit'in AP'nin demokrasi ilkelerinden kastettiği MHP ile giriştiği tehlikeli ilişkilerdir. Filipin tipi demokrasiciliğin gününü doldurduğu Türkiye'mizde bu tür tehlikeli ilişkilerden AP'nin vazgeçeceğini ummak hayalden başka birşey değildir. Ecevit, geçen yıllarda Ankara'da, Tandoğan mitinginde de bir CHP - AP koalisyonundan söz edecek olmuş, kitlelerin umulmadık sertlikte bir tepkisiyle karşılaşmıştı. Bu deneylere rağmen, bugün emperyalizm ile işbirlikçi sermayenin özlemi bir siyasî iktidar formülünü, hem de zamansız olarak ortaya atmak, bir siyasal gaf değil de nedir?

■

Biraz gerilere gidelim. CHP, şu andaki parlamento aritmetiğinden halkımız ve CHP için en gerçekci çözüm olan CHP - MSP koalisyon seçeneğini bir kenara atarken, 1974'de büyük bir değerlendirme hatasıyla bozduğu CHP - MSP koalisyon hükümetindeki tarihsel hatayı da mı hatırlamamıştır. Bu öyle bir hatadır ki, bu boşluktan yararlanan Demirel birinci MC'yi kurmayı başarmış, CHP'nin erken seçim hayallerini boşa çıkarmasını bilmiş ve MHP gibi faşist bir iktidar ortağına devlet bürokrasisinde sağladığı olanaklarla büyük mevziler kazandırmıştır. İkiyüzelliden fazla siyasî cinayetten binlerce kişinin yaralanıp sakat kalmasından, binlerce devrimcinin hapishanelerde çürümesinden halkımıza yapılan ekonomik baskılardan CHP dolayısıyla da olsa sorumludur. Böylece 1974'de CHP'nin yaptığı hata ile cumhuriyet tarihinin en kanlı ve talancı iktidarına yol açmasının ardından şimdi yine benzer bir biçimde MSP ile iktidar olanağını kullanmadığından aynı tür bir iktidar işbaşına gelmiş bulunuyor. Kurulmuş bulunan ikinci MC ortaklığında verilecek siyasî kurbanlarda CHP'nin hatalarının payı olacaktır.

Bütün bu eleştirilerin yanında kabul etmek gerekir ki, «düzen değiştirmek» yerine düzeni onarmak isteyen CHP, emperyalizm ve egemen sınıfların çok yanlı baskıları ve oyunları karşısındadır. Çünkü CHP'ye yeterince güven duyulmamaktadır.

Son erken seçim kararı Türkiye'de değil, dışarda alındı. Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim, 13 Şubat 1977 tarihinde, Türkiye'deki erken seçimlerin Haziran başında yapılacağını açıkladığı zaman Türkiye kamuoyu bu konudan habersizdi. On gün sonra Turan Güneş, Clifford'la görüştükten sonra seçimlerin 5 Haziranda yapılacağını açıklayan ilk Türk politikacısı oldu. AP ve CHP'nin erken seçim kararı almaları Martın 20'sinde ve 23'ünde olacaktır. Kıbrıs konusunda ABD ile NATO'nun koyduğu ağırlık ile Türkiye'de yoğunlaştırılan faşist saldırılar ve darbe tehditleri CHP'yi geriletmiştir. Böylece alınan erken seçim kararı ile MC iktidarı normal seçimlere kadarki iflâstan kurtarılmıştır.

Geçen sayılarımızda ele alıp incelediğimiz CHP'nin seçim dönemindeki hatalarına ayrıca değinmiyoruz.

Bütün bunlar gösteriyor ki, egemen sınıflar ve onların CHP'deki uzantıları, halkımızın omuz verdiği bir seçim başarısından büyük ölçüde korkuya kapılmışlar ve başarıyı önlemek için çeşitli frenleyici yöntemler ve entrikalar kullanmışlardır.

Bu deneyler, hataları ve sevaplarıyla yeterince değerlendirilmeden MC'ye karşı yürütülecek parlamento içi ve parlamento dışı sosyal muhalefette doğru siyasî çizgi yeterince açıklığa kavuşturulamaz. Emekçi halkımızın katkısıyla kazanılan ve CHP üst yönetimi ile kaybedilen mevzilerin daha fazla gerilemeden elde tutulup geliştirilmesi görevi sosyalist hareketimize düşüyor. Anti - emperyalist ve anti - faşist mücadelede proleter devrimci hareketimizin etkinliğini arttırmak üzere, ideolojik, politik ve örgütsel düzeydeki birlik çalışmalarımızı hızlandıralım.

Kavramları Çarptırmayalım

GOŞİZM NEDİR?

Arkadaşlar soruyorlar, «goşist kime denir?» diye. Son zamanlarda bizde bu sözcük sık sık kullanılır oldu. Özellikle DİSK bürokrasisi içinde çöreklenmiş olan bir klik kendilerine soldan muhalefet eden işçileri «goşistlik» ile durmadan suçluyorlar. Bazı bölge temsilcilerinin fabrika patronlarına «goşist» listeleri vererek militan işçilerin işten atılmalarını sağladıkları da yer yer görülüyor. Nedir bu goşistlik?

Goş diye okunan «gauche» sözcüğü fransızcada «sol» anlamına gelir. Dilimizde de kullanılan bütün anlamlarıyla sol demektir.

1789 Büyük Fransız Devriminden sonraki burjuva meclislerinde, meclisin en ilerici, en coşkulu unsurları yüksekte ve sol tarafta yer alıyorlardı. Bu yüzden siyasal hayatta soldaki ya da soldakiler sözü ilericiler, giderek devrimciler anlamına kullanılmaya başlandı. Bunlar elbette ki ilkten burjuva devrimcileri idiler. Zamanla devrimcilik işçi sınıfı devrimcilerine, proleter devrimcilere geçti. Ve sol deyimi emekten yana ilericilikle eşanlamlı bir söz oldu. Karşıtı «sağ» sözü ise sermaye savunucularının genel adı haline geldi.

Şimdi ülkemizde de CHP'den en aşırı sola kadar demokrat, ilerici ve devrimci kesimlere genel bir adlandırmayla sol deniyor. Bu kampta yer alanlara da «solcu».

Yukarıda kullandığımız «goşist» sözü de «gauche» kökünden geliyor. Kelime olarak tam karşılığı «solcu». Şimdi anlattığımız ilerici anlamda kullanıldığı gibi, Marksist terminolojide daha değişik bir anlamla, devrimciler içinde sapma niteliğinde, görünüşte daha «sol» tutumları benimseyenler için kullanılıyor. Türkçede bu anlamda, yani devrimciler arasında sol sapma tutum ve davranışı içinde olanlar için fransızcasıyla «goşist» deyimi kullanılıyor daha çok.

«Goşizm», yani devrimci harekette aşırı sol slogan ve önerileri savunma, işçi sınıfı hareketi tarihinde her zaman var olagelmekle birlikte zaman zaman üzerinde durulacak akımlar halini almıştır.

Örneğin, Marx ve Engels'in kurdukları I. Enternasyonal'e karşı kurulan Bakunin'in önderliğindeki Sosyalist Demokrasi İttifakı'nın taraftarları kendilerine «goşist» diyorlar, enternasyonalcilere «soldan!» karşı çıkıyorlardı. Otorite aleyhtarı olan bu anarşi savunucuları her türlü devlet otoritesine karşı idiler. Bu yüzden çok ileri, çok solda görünen, her türlü devleti inkâr ilkesini benimsiyorlar, onun için proletarya devletini ve dolayısıyla proleter iktidarı kurma yolunda yürütülecek her türlü politik eylemi reddetme yoluna sapıyorlardı. Sonuç olarak siyasete ilgisiz kalmayı savunuyorlardı. Şöyle diyorlardı: «İşçi sınıfı kendi siyasal partisini kurmamalı, hiç bir suretle herhangi bir siyasal eylem yürütmemelidir; çünkü devletle savaşmak devleti tanımak, kabul etmek demektir ki bu da ölümsüz ilkelere aykırıdır. İşçiler grev yapmamalıdırlar, çünkü ücretleri yükseltmek için ya da ücretlerin düşmesini engellemek için çaba harcamak ücretliliği tanımak anlamına gelir ki bu da işçi sınıfının kurtuluşunun ölümsüz ilkelerine aykırıdır.»

Burada, çok kısa, tipik bir örneğini aktardığımız bu çeşit sol görünüşlü aşırı sekter lâfazanlıkların sonuç olarak her zaman pasifizm savunuculuğuna vardıklarını görüyoruz.

Marx ve Engels I. Enternasyonal içindeki bu akıma karşı kesin bir mücadele yürütmüşler, onu etkisiz kılmışlardır.

Lenin'in «Çocukluk Hastalığı» adındaki yapıtı proleter devrimci hareket içindeki «goşist» akım, tutum ve çıkışları çeşitli yönleriyle inceleyen çok önemli bir kitaptır.

Lenin bu kitabında, burjuva parlamentolarına katılmak, gerici sendikalar içinde çalışmak, emperyalist savaş, uzlaşmalar vb. gibi konularda goşist tutum ve görüşleri eleştiriyor, doğru tutumları gösteriyor.

Gerçi, herkonuda, düşünceleri belli bir kalıba döken katı tanımlamalardan kaçınmak gerekir. Ama gene de bilimsel sosyalizmin klasiklerinden edindiğimiz bilgilerle goşizmi şöyle özetleyebiliriz: Goşizm, içinde bulunulan anın gerektirdiği devrimci eylemi doğru olarak saptayamayan ve devrimin daha ileri bir aşamasının eylemini öneren, ya da varılması istenen sonucu amacından soyutlayarak mutlaklaştıran ve bu büyük hedef yanında anın görevini küçümseyen bu nedenlerle yığınlardan kopuk kalan, genellikle maceracılığa yönelen ya da kendini büyük amaçlara adamış pasifistlerin dilinde sol lâfazanlıktan ibaret kalan, sonuç olarak da gerçeklere ve bilimsel sosyaliz-

min temel ilkelerine ters düşen teorik bakımdan yanlış, politik bakımdan zararlı bir akımdır.

Bilimsel sosyalizmi eylem kılavuzu bilen bir devrimcinin bilinci elbette ki yığınların bilincinin ilerisinde olacaktır. Ancak, devrimci, kendi bilincini yığınların bilinci sanmamalıdır. Kendisi için çözümlenmiş, aydınlanmış sorunların yığınlar için de çözümlenmiş olduğunu gelişi güzel kabullenmemelidir. Yığınların seviyesine inilmemesi, hareketin genel çizgisinin bir sınıfın en geri katlarının bilinci seviyesinde tutumaması gerektiği ne kadar tartışma götürmezse emekçi yığınların tümünün bilincinin, teorik hazırlığının, nesnel ve öznel gerçek durumunun dikkatle ve titizlikle incelenmesi gereği de o kadar tartışma götürmez. Devrimcinin hayale kapılmaya hakkı yoktur. «Kendi sabırsızlığını teorik iddia olarak ileri sürmek ne çocukca bir saflık!» diyor Engels böylelerinin durumu için.

Diyelim ki, ücretlerin arttırılması için ve başka sosyal haklar için mücadele edilen bir iş yerinde, bu istemi küçümseyerek, ortamı olup olmadığına bakmadan, kitlenin büyük çoğunluğunun bilinç ve teorik hazırlık düzeyini hesaba katmadan işçilerin yönetime katılmaları istemini öne geçirmek ve bundan başka bir şeyi gözü görmemek hareketi yenilgiye uğratır ve işçileri hareketten soğutup uzaklaştırabilir. Anın devrimci görevini ve yığınları harekete geçirebilecek sloganları doğru saptamak gerekir. Devrimcinin tüm sorumluluğu burada toplanır. Bu konuda sınıf bilinci, teorik bilgisi, pratik deney birikimi ve devrimci yüreği kendisine yardımcı olacaktır.

Örneğin, yerine daha iyisini koyacak durumda değilsen, ne kadar eksikleri ve yanlışları olsa da geniş bir işçi kesimini içinde barındıran bir işçi örgütünü, bir takım parlak, «sol» sloganların ardına sığınarak tümden boykot edemezsin, işçileri büsbütün mücadele dışı bırakamazsın. Lenin, «gerici kurumları dağıtmaya gücümüz yetmediği sürece bu kurumlarda çalışmak zorundasınız» diyor.

Alalım Amerikan 6. filosunun Türkiye ziyaretlerini. Bu filo erlerinin karaya çıkmalarına engel olmak anti - emperyalist, yurtsever ve devrimci bir tutum ve görevdi. Ama, herhangi bir anti - emperyalist mücadelede yer alması gereken sınıfların gerçek durumlarını dikkatle incelemeden, güçler dengesini hesaplamadan böyle bir durumda silahlı bir saldırıya geçilseydi ,bu, kişisel nefret boşaltmayı amaçlayan, goşist bir hareket olurdu ve bir provokasyon niteliği taşırdı. «Savaşın düşman için elverişli olduğu açıkken, savaşın bizim için elverişsiz olduğu besbelli iken, savaşı kabul etmek bir cinayettir» diyor Lenin.

Beri yandan, yukarıda belirttiğimiz filo erlerinin karaya ayak basmalarına engel olmak için direnenlere geçmişte görüldüğü gibi karşı çıkmak, yollarına barikatlar kurmak sağ oportünizmdir.

Elbette ki goşizme karşı mücadele proleter devrimcilerinin görevidir. Nasıl ki sağ oportünizme karşı mücadele de bir görevse. Sol lafazanların kafaları karıştırmalarına meydan vermemek nasıl gerekliyse sağ oportünistlerin kendi sollarındaki goşistlikle hiç bir ilişiği bulunmayan devrimci işçileri «goşistlik»le suçlayarak onları saf dışı etme ve dolayısıyla kendi tavizciliklerini gizleme çabalarına karşı çıkmak da o ölçüde gereklidir.

Demokrasi İçin Mücadelenin Zorunluluğu

Proleter devrimcilerin amacı hiç kuşkusuz sosyalizmi kurmak, sınıfsız toplumu gerçekleştirmektir. Ama burjuva demokratik devrimleri tamamlanmamış bağımlı ve sömürülen ülkelerde, proleter devrimcilerin asgarî programı millî bağımsızlığı sağlamak ve demokratik devrimi tamamlamak olmuştur, olmaktadır. Özü itibariyle, «proleter sosyalist değil, burjuva demokratik» olan böyle bir asgarî program sahibi proletarya partilerini, böyle bir programın talepleri için mücadele eden bu partileri sosyalist saymamamız mı gerekecek? Elbette ki hayır. Tam tersine, böyle toplumlarda devrimin ulusal ve demokratik karakterlerini görmeyip, sosyalist devrim programıyla ortaya atılan partileri sosyalist saymamak gerekir.

Bunlar bilinen şeylerdir denecek; o halde durup dururken niye yineliyoruz? Şundan ki, en az bunun kadar bilinmesi gereken bir başka konu, demokrasi (siyasî demokrasi) için mücadelenin gerekliliğidir. Bu sorun sık sık sağ sapma ve 'sol' sekter yorumlara konu oluyor. Her çevre bu sorunu kendi işine geldiği gibi yorumlamaya çalışıyor. Oysa Marksizm - Leninizm, bu konuda da son derece açıktır.

Burjuva demokrasisini allayıp pullamak, genellikle devrim diye bir sorunu olmayan, genel oy ve parlamenter mücadeleyle sosyalizmi kurma hayaline kapılanların işidir. Bu akımın en büyük temsilcileri Kautsky'nin başını çektiği İkinci Enternasyonal oportünistleri olmuştur. Günümüzde de, ülkemizde dahil olmak üzere, dünyada bu akımın temsilcisi çevreler vardır.

Ötekilere gelince, bunlar, parlamenter mücadeleyi, demokratik olanaklardan yararlanmayı, kısacası demokrasi için mücadeleyi küçümserler. Hatta buna sırt çevirirler. Bunun proleter devrimcilik sıfatlarına gölge düşürmek olduğu endişesindedirler.

Bunlar «sol» sekterlik yarışında olan çevrelerdir. Lenin buna, «'sol' komünizm» adını verir ve bunu «bir çocukluk hastalığı» sayar. «Sol Komünizm - Bir Çocukluk Hastalığı» adlı yapıtında, bu konular üzerinde uzun uzun durur ve bu hastalığa yakalanmış olanları eleştirir.

Günümüzde bu akımın temsilcileri de eksik değil. Ülkemizde de bu hastalığa yakalanmış çevreler var.

Oysa sosyalizmin biliminde demokrasi mücadelesinin zorunluluğunun yeterince açık olarak konduğunu söyledik. Yani anlaşılmayacak bir şey değildir bu; eğer anlamaya gönüllü isen.

Lenin şöyle der: «...Marx, özellikle durum açıkca devrimci olmadığı zaman, burjuva parlamenterizmi "ahır"ından bile yararlanmaktaki yetersizliği yüzünden, anarşizm ile acımasızca boşuşmayı bilmişti; ama o aynı zamanda, parlamenterizmin gerçekten proleter ve devrimci bir eleştirisini vermeyi de bilmişti.» (Paris Komünü Üzerine, Sol Yay., s. 438).

Demek ki, burjuva parlamenterizminin ne olduğunu bileceksin, ona bel bağlamıyacaksın, ama ondan yararlanmayı, özellikle açıkca bir devrim durumu olmadığı zaman ondan yararlanmayı bileceksin.

Bu, burjuva demokrasisinden yararlanmak demektir. Peki böyle bir olanak yoksa, devrim yolunda mücadele eden proletarya, siyasi demokrasinin olanaklarından yararlanmak amacıyla, onun için de mücadeleyi programına almalı mıdır? Kuşkusuz almalıdır.

Lenin şunları söylüyor: «Demokrasi meselesinin Marksist çözümü, proletaryanın burjuvaziye karşı sınıf mücadelesinde, onun devrilmesi için hazırlanmak ve kendi zaferini sağlamak için, bütün demokratik kurumlardan ve özlemlerden yararlanması içindir. Böyle bir yararlanma kolay bir görev değildir.» İşte bu kolay bir görev olmadığı için, işin kolayına kaçanlar, onu basitlik sayıp küçümserler. Onlar büyük sorunların adamlarıdırlar!!!

Evet böyle bir yararlanmanın kolay olmadığını söyleyen Lenin; arkasından hemen şöyle der: «Bu, Ekonomistlere, Tolstoyculara v.s.ye, çoğu kere "burjuvaziye" ve oportünist görüşlere karşı bağışlanmaz bir taviz gibi görünür, tıpkı Kievski'ye "finans kapital devrinde" ulusal kendi kaderini tayin etmeyi savunmak burjuva görüşlere bağışlanmaz bir taviz göründüğü gibi. Marksizm bize şunu öğretir: eldeki, kapitalist toplumun burjuvazisi tarafından yaratılan ve çarpıtılan demokratik kurumlardan yararlanmayı reddederek "oportünizme karşı savaşmak" oportünizme bütünüyle teslim olmak demektir!» (Marksizmin Bir Karikatürü, Koral Yayınları, s. 26).

İşte bu «bağışlanmaz hataya» düşmeyen (!) bizim keskin solcular, bir çocukluk hastalığına yakalandıklarının farkında değillerdir. Ama «oportünizme bütünüyle teslim oluyorlarmış»; o tabii «bizim» fikrimiz!

Lenin yukarıdaki sözlerini 1916'da söylüyor. Bu konuda son derece ciddidir. Hatta o, daha da ileri gidiyor ve «devrime giden başka yol yoktur» diyor:

«Burjuva demokrasisinden yararlanılması yoluyla proletaryanın burjuvaziye karşı ve oportünizme karşı sosyalist ve tutarlı demokratik örgütlendirilmesi. Başka bir yol yoktur. Başka bir çıkış yolu yoktur. Marksizm, tıpkı hayatın kendisi gibi başka bir çıkış yolu tanımamaktadır...» (age. s. 28).

Lenin'in bunları 1916'da söylemesi anlamlıdır. Çünkü, Bolşevik Partisi 1917 Şubat Devriminden sonra girilen burjuva demokrasisi ortamında, diğer oportünist akımları geride bırakacak bir güce erişmiştir. Bilindiği gibi Lenin 1917 Şubatından sonraki Rusya'yı Avrupa'nın en demokratik ülkesi olarak niteler. Ve yine bilindiği gibi, 1917 nin ilk yarısında İşçi, Asker ve Köylü Sovyetleri içinde Bolşevik Partisi menşeviklere ve sosyalist devrimcilere göre güçsüz bir durumdaydı. Ama burjuva demokrasisinin yarattığı olanakları sonuna kadar ve doğru bir biçimde kullanmayı bilen bolşevikler tüm iktidar Sovyetlere geçtiği zaman bunlarda belirleyici duruma gelmişlerdi.

Bilindiği gibi Rusya'da devrim, parlamentoda Bolşeviklere çoğunluk kazandıran bir seçimle gerçekleşmedi. Fakat Leninizmde zaten burjuva parlamentoyu böylesine bir bel bağlama durumu yok-

tur. Ancak, 1917 Şubat Devriminin getirdiği bir burjuva demokrasisi Bolşevik Partisine güçlerini toparlama, yıllardan beri sınıf mücadelesini aktif bir biçimde sürdüren proletarya ve yoksul köylülük üzerinde politik etkinlik sağlama fırsatı vermiştir.

Demokrasi mücadelesinin ve ondan yararlanmanın gereği ve önemi yadsınamıyacak kadar bellidir. Üzerinde böyle yeniden ve yeniden durmak zorunda kalmak bile sıkıcı bir şey. Diyeceklerimizi bitirirken, ufak bir noktaya daha dikkatleri çekelim: Lenin anarşistler ile marksistleri birbirinden ayıran üç ayırt edici noktaya işaret eder; bunlardan üçüncüsü şudur: «Birinciler (marksistler) proletaryanın, modern devletten yararlanarak, devrime hazırlanmasını isterler; anarşistler bu davranış biçimine karşıdırlar.» (Paris Komünü Üzerine, s. 479). İşte işaret etmek istediğimiz o «ufak nokta» budur!

Kuşkusuz, yalnızca bir noktada anarşistlerle çakışmak, anarşist olmaya yetmez. Ama, bilimsel sosyalizmi eylem klavuzu edinenlerin, anarşistlerle marksistleri ayırt eden üç temel noktadan birinde dahi onlarla aynı duruma düşmesi, ne övünülecek ne de savunulabilecek bir şey değildir.

«Mobutu Korkuyor»

ABD emperyalistleri perde arkasında durmakla birlikte Fransa, Belçika, ve kukla Fas rejimi gibi emperyalist mihrakların her bakımdan (askerî yardım dahil) desteği ile ülkenin güneyindeki halk ayaklanmasını bir ölçüde geriletmiş bulunan Zaire kasabı Mobutu emperyalist ülkeleri dolaşarak yardımlarından ötürü onlara şükranlarını suna dursun Zaire dün olduğu gibi bugün de için için kaynıyor. Ülkenin güneyinde harekette bulunan Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLNC) bazı kesimlerde gerilemiştir ama hep ayaktadır. Aşağıda Afrique - Asie dergisinin 138. sayısında yayınlanan FLNC lideri General Nathanel Mbumba'nın demecini sunuyoruz.

Soru. — Mobutu savaşın bittiğini söylüyor ve Zaire'deki halk ayaklanışını ezmek için kendisine en çok yardım etmiş olan Fransa, Belçika, Fas gibi ülkelere teşekkür etmek için bir turneye çıkmış bulunuyor. FLNC gerillaları gerçekten yenilgiye uğradılar mı?

Nathanel Nbumba. — Mobutu savaşın bittiğini söylüyor ama bunun doğru olmadığını kendisi de biliyor. Evet Faslılar gitmiştir ama hâlâ Kolvezi maden tesislerini savunmak için ikiyüz elli kişilik bir birlik bekletilmektedir. Ve Mobutu'nun ordusu silahlı kurtuluş savaşının patlak verdiği anda nasıl bir berbat durumda idiyse, gene o haldedir. Eğer FLNC mart ve nisan aylarında kurtarmış olduğu bölgeleri ve köyleri yeniden zaptetmek isteseydi, bunu bir günde başarırdı. Zamanı geldiğine inandığımız gün bunu yapacağız.

Soru. — FLNC gerçekten ülke sınırları içinde kalabilmekte midir?

N. M. — Bu gün bütün Zaire ülkesinde FLNC'nin Mobutu'yu yenilgiye uğratmış olan ve kurtuluş savaşını sürdürecek olan gerçek bir güç olduğunu herkes biliyor. Halk, Kolvezi'den ve kurtarıcı birliklerimizin ulaşamadığı öteki bölgelerden gelerek saflarımıza katılmaya devam ediyor. Üstelik aileleriyle kırlarda gizlenmiş olan bütün gençler savaşmak için o kadar sabırsızlık duyuyorlar ki, bizden derhal silah istiyorlar. Binlerce insan üstlerimize yakın yerlere sığındılar. Ve daha binlercesi kurtarmış olduğumuz bölgelerin yeniden işgale uğramasına tanıklık edeceklerine yabancı ülkeye göç etmeyi yeğ saymışlardır. Mobutu korkuyor ve gençlerin bizim üstlerimize ulaşmasını önlemek için onları zorla askere alıyor. Ama o uzun süreden beri silah altına alınmış bulunan ve «beyinleri yıkanmış olan» kendi askerlerini bile elinde tutamıyor. Mobutu'nun ordusunun bombardımanlarının ve kötü davranışlarının kendi etlerinde acısını çekmiş olan insanların Zaire silahlı kuvvetlerine kolay kolay girebileceklerine inanmıyorum.

Soru. — Bütün bu söylediklerinizi Zaire'nin güneyindeki Shaba ile ilgili. Zaire'nin öteki bölge ve eyaletlerinde neler oluyor?

N. M. — Doğal ki Mobutu, her zaman yaptığı gibi, öteki bölgelerin Shaba halkına karşı kinini körüklemeye kalkıştı. Ona göre rejimin «istikrarsızlaşmasının» sorumlusu Shaba'dır. Fakat iyice bilinmelidir ki, FLNC'nin saflarına katılanlar yalnızca Shabalılar değildir. Militanlarımız ülkenin bütün bölgelerinden geliyorlar. Ve daha büyük sayıda katılmaları bekliyoruz. Ortak amaç tüm Kongo'nun, hiçbir fark gözetmeksizin tüm Kongolularla birlikte kurtarılmasıdır.

Mobutu rejimine bağlılıklarından ötürü çıkar sağlıyanların tümü panik halindedirler. Ama ötekiler için aktif güçlü ve kararlı hareket eden FLNC umut kapılarını açmıştır. Bugün Kinşasa'da olup biten herşeyi FLNC'nin işi sanıyorlar. Bir otomobil lastiği patlasa bile bu FLNC'dir, diyorlar. Sinirler gerilmiş, yorulmuştur. Mobutu herkesten şüpheleniyor. Onun muhafızları yabancılardır. Kendisi itiraf etti. Artık subaylarına, pilotlarına güvenemiyor. Yeni bir ordu kuracağını ilân etti. Ama kendisine başka yerden asker bulması gerek. Faslıları mı alacak yoksa doğrudan doğruya Fransızları mı?

Soru. — Anlaşıldığına göre Fas ordusu da pek o kadar güven verici sayılmıyormuş, rejime bağlılığı şüphe götürürmüş...

N. M. — Evet, Dlimi'nin gerçekten kendi subaylarıyla başı derde girdiği anlaşılıyor. Bunlardan kimisi çok sert çıkışlarda bulunmuşlar. Geri-leme sırasındaydı. Faslılar çok sayıda ölü ve yaralı vermişlerdi ve Kolvezi doğrultusunda Bilolo'ya, Kapanga ve Kisenge'ye küçük gruplar halinde giriyorlardı. Kasaşi noktasına vardıklarında bir köyde yirmi kadar köylü ile karşılaşıyorlar. Ve Faslılar şöyle konuşuyorlar: «Düş kırıklığına uğradık. Buraya gelip yabancı istilacılara karşı savaşacağımız bize söylenmişti. Artık aldatıldığımızı iyice görüyoruz. Sizin niçin FLNC'yi desteklediğinizi anlamaya başlıyoruz.»

Ve Mobutu'nun ordusundan firar edenlerin sayısı hergün artmaktadır, özellikle yeni silah altına alınmış olan genç öğrenciler kaçıyorlar, silahları ve eşyalarıyla bizim tarafa geçiyorlar.

Hele sivillerin göçü durmak nedir bilmiyor. Memurlar, genç kadrolar geliyorlar ve okulların açılmasında erginlerin eğitilmesinde bize yardımcı oluyorlar. Bize katılan hastabakıcılar ve doktorlar da var.

Soru. — Bazı gazeteler FLNC'nin mevzilerini Belçika'nın vaadleri, hatta para karşılığında terkettiğini yazdılar...

N. M. — Bu gülünç iddiaları ben de duydum. Bazıları Mobutu'yla yapabildiklerini bizimle de yapabileceklerine inanıyorlar.

Eğer biz, birliklerimizi kentlerden çektikse bu, kent halkının hayatını tehlikeye atmadan bombardımanlara karşı direnmenin olanaksızlığından ötürü idi. Ve bizimle gerilla hayatını paylaşmaya karar vermiş olan sivillerin de çekiliş yolunu savunmak zorunda kaldık.

Soru. — Şu anda savaş ne durumdadır?

N. M. — Savaş sürüyor. 7 Temmuz günü Kolvezi'den Dilova'ya gitmekte olan bindirilmiş birliğe ait iki kamyon Mutşatşa'ya 12 kilometre kala havaya uçtu. Bu durumlarda alınan önlemler klasiktir. Mutşatşa'da üstlenmiş olan aynı tümenden öteki birlikler patlamaları duyunca olay yerine yöneliyorlar, az uzakta kendileri gibi ne olup bittiğini merak eden demiryolu işçilerine rastlıyorlar. Kamanyolalar kızgınlıklarından ötürü sivillerin üzerine ateş açmaya başlıyorlar. Bu ateş sonucu yöre halkından kırk kişi ölmüştür.

Ülkenin değişik bölgelerinden gelme bu işçiler geçen Nisandaki ilk bombardımanlar sırasında kırlara kaçmışlardı. Bunlardan bir kesimi bizimle kaldı. Bir kesimi kente dönmeye karar verdi. Kinşasa bu «olay»dan haberdar ediliyor ve Dilolo'ya gönderdiği emirle durumu saptamak üzere Mutşatşa'ya ordu birliklerinin bindirildiği üç kamyonun gönderilmesini emrediyor. Kasaji'ye yirmi kilometre kala, Mungulunga'ya yakın bir yerde, taşıtlardan ikisi mayınlarla havaya uçuruluyor. Yeni ölüler yeni yaralılar var. Dokuz Haziran günü Kolvezi'den yaralıları toplamak üzere bir helikopter gönderiliyor... Ve böylece olaylar birbirini izliyor. İşte durum böyledir...

(Baştarafı 16. Sayfada)

koşulları içinde bulunsalardı her halde tutumları bambaşka olurdu. O koşullar içinde bulunmayışlarından ötürü sadece onlar değil hepimiz sorumluyuz.

Biz başından beri bir şabloncu grup içinde yer alarak öteki şabloncu gruba veryansın edenleri en sert biçimde eleştirdik. Ama bu kadarı yetmiyor. Her iki şabloncu grubun dışında olmakla birlikte, bir şabloncu grubun dili ve savlarıyla ÇKP çizgisini, öteki şabloncu grubun dili ve savlarıyla SBKP çizgisini veryansın edenleri ve bunu devrimci çizgimizin saptanması için vazgeçilmez birşey sayan adil hakemleri de eleştirmemiz gerekir.

«Şablonculuk»dan söz ettik. Bunu yanlızca yöntem olarak eleştiri sayanlar var. Şablonu çıkarılan şeyin içeriğinin doğru olabileceği ancak şablonculuk yönteminin yanlış olduğunu ileri sürdüğümüzü sananlar var. Tarihsel gelişmenin bambaşka bir aşamasında bulunan tüm koşulları bizimkinden farklı olan bir devrimci hareketin çizgisi kendi koşulları içinde doğru olabilir. Ama aynı çizgiyi doğma olarak alıp her bakımdan değişik olan bizim toplumumuza uygulamaya kalkıştık mı yanılgılara düşmemiz kaçınılmazdır. Bu bakımdan şablonculuğun eleştirisi yalnız yöntem değil içerikle de ilgilidir.

TÜSTAV

Proleter Enternasyonalizmi Üzerine

Bu gün Türkiye'de proleter devrimcileri ülke sorunlarına bilimsel sosyalizmin ışığında açıklık getirmek ve devrimci çizgilerini bağımsız ve yaratıcı tutumla bütün yönleriyle saptamak görevindedirler. Bu yolda bugüne değin yapılanlar yeterli olmaktan uzaktır. Bu bakımdan önümüzde çok iş var. Bu görevi başarabilmek için bizantinizmden yani asıl sorunlarımızın kapsamına girmeyen ya da bu sorunlar içinde ikincil önemde bir yer tutan konulara saplanıp kalarak asıl görevimizi savsaklama durumlarından özellikle kaçınmalıyız. Oysa en iyi niyetlilerin bile yaratılmış olan sağlıksız ortamda bizantinizme düşmekten kendilerini kurtaramadıklarını görüyoruz. Bu yüzden dikkatler sorumluluğunu taşıdığımız Türkiye devriminin temel sorunlarından başka yöne çekilmektedir. Ve değerli zamanlar yitirilmektedir.

Uluslararası devrimci işçi hareketi içindeki bölünme ve bunun sonucu olarak Türkiye solunda oluşan gruplaşmalar arasındaki polemikler bizantinizme elverişli sağlıksız ortamı yaratan başlıca etkendir. Bugün çıkan bir sürü sol dergide Türkiye'nin ana sorununun sanki Sovyetler Birliği'nin «sosyal - emperyalist» bir ülke olup olmadığının saptanmasıymış gibi yayın yapılıyor. Pekin çizgisi bağnazlarını ilgilendiren sanki başka sorun yoktur. Öte yandan onlara tepki olarak bu konuyu kendi açılarından ele alıp uzun sayfalar boyunca incelemek zorunluluğunu duyan bağımsız tutum içinde olma çabasındaki dergilerde var. Sonuç olarak Pekin propagandasının bu unsuru Türkiye devrimcilerinin çok değerli olması gereken zamanının pek büyük bir kesimini almaktadır. Bu da bizantinizmden başka birşey değildir.

Peki, uluslararası devrimci işçi hareketindeki bölünme ve özellikle SBKP - ÇKP çatışması bizi ilgilendirmez mi? Elbette ki ilgilendirir. Türkiye bu dünya içindedir. Ve Türkiye devrimci hareketi dünya devriminin bir parçasını oluşturur. Ve sosyalist dünya olsun, ulusal kurtuluş hareketleri olsun, kapitalist ülkeler işçi hareketi olsun Türkiye devriminin yedek gücünü oluşturur. Tüm dünyadaki devrimci güçlerle proleter enternasyonalizmi anlayışı içinde karşılıklı saygıya dayanan bir dayanışma olmadıkça herhangi bir ülkede devrimin başarıya ulaşması bugünün dünyasında düşünülemez. Yani uluslararası alandaki gelişmeler bizi ancak sorumluluğunu taşıdığımız devrimin çıkarları açısından ilgilendirir. O kadar.

Bizim durumumuzla kıyaslanabilecek koşullar içinde bulunan yani emperyalizme karşı sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi verme durumunda olan ve bu mücadelede yığınları harekete geçirebilen proleter devrimci örgütlerin bu konudaki tutumlarını dikkatle izlemeliyiz. Bugün örneğin Vietnam'da olsun, Angola'da olsun, Mozambik'de olsun, Filistin Kurtuluş Hareketinde olsun bizimkine benzer bizantinizme düşme durumları pek yoktur. Bu ülkelerin devrimcileri kendi devrimlerinin çıkarı hangi tutumu gerektiriyorsa, örneğin SBKP - ÇKP çatışması konusunda ve genel olarak tüm uluslararası sorunlarda o tutum içindedirler. Bu bakımdan bu toplumlar devrimcilerinin yayınlarında falan sosyalist ülke revizyonist midir, değil midir? Filan sosyalist ülke han şovenizmine düşmüş müdür, düşmemiş midir? gibi bizde ön planı alan konular genellikle tartışılmaz. Devrimin pratik sorunlarıdır bu ülkeler devrimcilerinin başlıca tasası.

Bizde ise, bağımsız ve yaratıcı bir tutum içinde olma çabasında bulunanlar bile tam ters davranış içindedirler. Kendilerine pek yükseklerde oturan adil hakem tavırları yakıştırarak iki tarafa da ağızlarının payını vermeyi marifet sayıyorlar. Ve bizantinizme düşmeyelim diye kendilerini uyaranları «küçük burjuva dar görüşlülüğü» ile suçluyorlar. Bunlara göre hem ÇKP çizgisi (ki buna milliyetçi - revizyonist görüş) diyorlar, hem SBKP çizgisini (ki buna modern revizyonist görüş) diyorlar. Tüm ayrıntılarıyla eleştirilmelidir ki, Türkiye devrimci hareketinin çizgisi doğru olarak saptanabilsin. Bu tutum devrimin pratik sorunlarıyla karşı karşıya bulunmayan ve siyasi polemiği bir zihin sporu olarak değerlendiren sorumsuz aydın tutumudur. Eğer bu tutum içinde olanlar kendilerinin de örnek olarak kabul ettikleri devrimci hareketlerin sorumlu önderlerinin

(Devamı 15. Sayfada)